

bejdsgiverens Ansvar indtræde, medmindre Staden skyldes Arbejderens grove Uagtsomhed, og af denne Affattelse følger ogsaa, at Arbejdsgiveren ikke vil blive fri, medmindre det utvivlsomt kan konstateres, at Arbejderen virkelig har gjort sig skyldig i grov Uagtsomhed. Naar man saa vil spørge om, hvad der skal forstås ved grov Uagtsomhed, er det naturligtvis noget, som ikke kan defineres, men maa afgøres i det enkelte Tilfælde. Man kunde fremhæve, at naturligtvis vil det sædvanemæssige komme til at spille en stor Rolle; hvad det er sædvanligt at indlade sig paa hos det pågældende Fags Arbejdere under de givne Forhold, vil jo ikke blive statueret at være grov Uagtsomhed. Men der er tillige et andet Moment, der ganske sikkert ogsaa vil komme frem, og det er, at man som grov Uagtsomhed vil betragte en forfæltig Tilfidesættelse af de Forsigtighedsforanstaltninger, som Arbejdsgiveren foreskriver. Ved de Eksempler, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgfreds (S. Jensen) anførte, er der netop dette at mærke, at for den Blifkenslager, der ligger oppe paa et Tag, er det vel muligt at man ikke vil komme til at statuere grov Uagtsomhed, selv om han ikke har bundet et Lov om Rivet; thi det er vistnok hyppigt, at Arbejdere i dette Fag netop gaa frem paa denne Maade. Men hvis Arbejdsgiveren har foreskrevet, at Arbejderen ikke maa arbejde paa Taget uden at have et Lov om Rivet, og Arbejdsgiveren stiller et Lov til Disposition under Arbejdet, og en Arbejder trods dette indlader sig paa at arbejde, uden at denne Forsigtighedsregel er opfyldt, saa er det ganske sikkert grov Uagtsomhed, derom er der ingen Tvivl, og at man i saa Fald skulde paalægge Arbejdsgiveren Ansvar, vilde synes det mig, være ganske uforsvarligt. Dette Spørgsmaal om grov Uagtsomhed er et Spørgsmaal, der har været drøftet meget i Udlandet, og man er overalt, tror jeg, bleven staaende ved, at det vil være rigtigt at gøre Arbejdsgiveren fri, i Tilfælde af at Staden skyldes Arbejderens grove Uagtsomhed. Det undrede mig noget, at det ærede Medlem for Stænderborg Amts 1ste Valgfreds (Wulff) har sluttet sig til dette Ændringsforslag, da Fællesrepræsentationen paa sit Møde i 1891 netop stærkt har holdt paa, at Arbejdsgiveren skulde fritages for den Skade, der var forvoldt ved Arbejderens egen grove Uagtsomhed.

Jeg skal derefter gaa over til Ændringsforslag Nr. 9, der er stillet af Udvalgets Fleretal, og som gaar ud paa at give en Definition af, hvad der skal forstås ved „Arbejdsgiver“. Her har man gjort den

efter min Mening, heldige Forandring i Forslaget, at man har taget de i Ændringsforslag Nr. 10 særlig nævnte Arbejdsvirksomheder, som ere undergivne Fabriktilsyn i Henhold til § 11 første Punktum i Lov af 12te April 1889, som Virksomheder for sig, saaledes at enhver, der giver sig af med saadanne Virksomheder, ogsaa falder ind under Loven, og at Spørgsmaalet om det erhvervmæssige kun kommer frem for de øvrige Virksomheder, der ere nævnte i Lovforslagets § 3. Om man nu i øvrigt i den Definition, man har opstillet, har været tilstrækkelig heldig, turde blive et andet Spørgsmaal. Jeg tror, der bliver ikke saa ringe Tvivl tilbage, men jeg opfatter Udvalgets Fleretal saaledes, at det er selve den Virksomhed, der er nævnt i § 3 under de forskellige Numre fra 2 o. s. v., som skal drives erhvervmæssigt, og deraf følger da ogsaa, at ikke enhver af disse Virksomheder, blot fordi den optræder som en Del af et andet Erhverv, med hvilket den i og for sig ikke har nogen nødvendig Forbindelse, falder ind under Loven. Jeg nævner som saadanne Eksempler Jordarbejde og Isning. Naar Jordarbejde udføres i Landbruget, opfatter jeg det saaledes, at saa er det ikke erhvervmæssigt drevet, men falder uden for Loven. Om Isningen gælder det samme. Bruger en Mand sine egne Folk i Landbruget til at ije paa en Dam, falder det uden for Bestemmelsen her. Den samme Betragtning gør sig i høj Grad gældende med Hensyn til Punkt Nr. 8, der angaar Ladning og Vosning af Varer fra Skibe samt Arbejde ved Pakhuse. Der er det Meningen, at kun den Ladning og Vosning, der drives erhvervmæssigt, altsaa som et Erhverv for sig, falder ind under Lovforslaget, og at derimod den handlende, der lader løse fra Skib ved antagne Arbejdsfolk, som han ellers ikke har noget som helst med at gøre, ikke derfor kommer ind under Loven. Det er altsaa kun den Ladning og Vosning, der drives som Næringsvej, der falder ind under Loven. Hvis vi ikke tage denne Begrænsning i Betragtning, ville vi komme meget for langt ud og komme ind paa Tilfælde, hvor det ganske sikkert ikke kan være Meningen at forpligte Arbejdsgiveren efter Loven. Men paa den anden Side vilde jeg sætte Pris paa, om det kunde lykkes at faa denne Tanke udtrykt noget klarere, end det er lykkedes i Ændringsforslaget under Nr. 9. Et Mindretal har stillet et Ændringsforslag til det her omhandlede Ændringsforslag, som gaar ud paa, at „som Arbejdsgiver anses enhver — Enkeltmand eller Selskab — der benytter andres Arbejdskraft i en eller flere af